

PAM-LEHTI

2/2001

PAM-lehti 2/2001

Päätoimittajan palsta	3
Airsoft	4
Nenä joka paikkaan	10
Lauri Törni -legenda jo eläessään	13
Retkellä	14
Rintamalle!	19
Ampumakilpailun tulokset	20
PAM ry:n hallitus 2001	21
Ajankohtaista	22

Julkaisija: Pohjanmaan Akateeminen
Maanpuolustusseura ry

Painopaikka: Oulun Yliopistopaino, Oulu 2001

Vastaava toimittaja: Antti Siirtola
antti.siirtola@ee.oulu.fi
040-5388805

Kansikuva: PAM-logo, Matti Kääriäinen

PAM ry:n jäsenlehti PAM-lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa osallistuen maanpuolustusaiheiseen keskusteluun terveellä ja mahdollisimman objektiivisellä tavalla.

Toimitukseen voi, ja on suotavaa, lähettää omia juttuja, valokuvia ja muuta julkaistavaksi tarkoitettua materiaalia mieluiten sähköisessä muodossa. Tuetut formaatit ovat teksteille RTF, HTML, StarOffice, Word sekä pelkkä teksti ja kuville muiden muassa JPEG, GIF, PNG, TIFF ja PCX. Käytännössä kaikki StarOfficen, Wordin ja GIMP:n tunnistamat teksti- ja kuvaformaattit käyvät.

Toimitus pidättää itsellään kaikki oikeudet muokata tai jättää julkaisematta lehteen tarkoitettua materiaalia tai sen osia.

(C)opyright 2001 Pohjanmaan Akateeminen Maanpuolustusseura

Päätoimittajan palsta

Kevät tulee -liikkeelle!

Kevät koittaa. Luonto herää eloon ja eläimet ja ihmiset tulevat esiin talvikoloistaan. On uudistumisen aika.

Seurallemme koko kevät tammikuusta lähtien on ollut uudistumista: Ensin vaihtui nimi ja PAM ry sai uuden hallituksen. Koska jokainen hallitus on erilainen, niin tämäkin loi ja toi mukanaan omanlaisensa leiman koko yhdistyksen toimintaan. Tiedostusupseerin vaihtumisen myötä kotisivumme ovat saaneet uuden, uljaan ulkoasun, ja nyt minä, uutena päätoimittajana, tuon palan itseäni näytille lehden uudistumisen muodossa. Tarkoituksena on keksiä julkaisullemme vielä iskevempi nimi ja monipuolistaa sisältöä. Tähän voi tietysti jokainen Teistä vaikuttaa -toivottavasti vaikuttaakin.

On siis aika astua ulos talvikoloista, ja aktivoitua! Aikakin on mitä sopivin, sillä kattojärjestömme ORUPin kevätkokous pidetään tänä vuonna Oulussa 4.-6. toukokuuta. Luvassa on reserviläisiä eri puolelta Suomea, maastokilpailu ja tietysti illanviettoa maanpuolustushengessä. Oulu on perinteisesti loistanut maastotaidoillaan, emmekä voi olla kotikentällämme huonompia -emmehän?

päätoimittaja
Antti Siirtola

Airsoft

Mistä Airsoftissa on kyse?

Airsoft on englanninkielinen nimitys heikkotehoisille ilma-aseille, joilla pelataan viihteellisiä sotapelejä hieman paintballin eli värikuulapelin tapaan. Vakiintunut suomenkielinen nimitys on muovikuula-ase, mutta harrastajat puhuvat usein airsoftista (usein vielä sanan suomalaisittain ääntäen) tai jopa softaamisesta.

PSG-1 ja vihollinen ristikossa

Airsoft-aseiden yksi keskeinen ominaisuus on, että ne ovat 1:1-kopioita aidoista tuliaseista. Niillä ammutaan 6 mm halkaisijaltaan olevia muovista (tai luonnossa hajoavista materiaaleista) valmistettuja kuulia, joista ulkomailla käytetään nimitystä BB, kuitenkin niin alhaisella voimalla, etteivät ne aiheuta vahinkoa suojalaseja käyttävälle henkilölle.

Airsoft on lähtöisin Japanista, missä oikeiden aseiden jäljitelmien (=replika) keräily on aina ollut suosiossa. 1980-luvun lopulla muutama valmistaja ryhtyi tuottamaan pelkkien replikoiden sijaan toimivia muovikuula-aseita, ja sittemmin harrastus on lähtenyt siellä, ja 90-luvun loppupuolella myös muualla maailmassa, jyrkkään kasvuun. Airsoft-harrastuksessa ei ole kyse ainoastaan pelaamisesta, sillä nämä jäljitelmät ovat niin huolellisesti tehtyjä ja aidon näköisiä, että joillekin harrastajille tärkeä osa lajin viehätystä on näyttävän asekoelman kerääminen. Tämä puoli on vielä korostuneempi Japanissa, missä

siviilit eivät käytännössä saa omistaa minkäänlaista oikeaa tuliasetta.

Airsoft-aseet ovat aseharrastajalle mielenkiintoinen vaihtoehto myös Euroopassa, sillä yksityisen henkilön on vaikeaa ja kallista hankkia monia harvinaisia sotilasaseita (puhumattakaan luvasta), kun taas airsoft-versioita on saatavissa helposti ja edullisesti. Aselakien kiristytessä ympäri Eurooppaa ja lupien saamisen koko ajan vaikeutuessa airsoft tarjoaa turvallisen ja edullisen vaihtoehdon johon sisältyy bonuksena mahdollisuus nauttia parhaillaan leffamaisen vauhdikkaista peleistä.

Ovatko ne siis leluja?

-Eivät oikeastaan. Ne eivät ole oikeita tuliaseita, joten ne voitaisiin tässä mielessä lukea, ja nykyisen lain mukaan yhä luetaan, leluaseiksi. Niitä ei kuitenkaan ole tarkoitettu leluiksi lapsille vaan aikuisille, joilla on riittävästi harkintakykyä käyttää niitä vastuullisesti ja noudattaa välttämättömiä turvamääräyksiä.

Airsoft-aseet eivät ole missään nimessä tarkoitettu lapsille hernepeppyyksi, sillä niissä on kuitenkin riittävästi voimaa aiheuttamaan vakavankin silmävamman lähietäisyydeltä. Lisäksi mainittakoon, että etenkin kalliimmat mallit ovat erittäin

vasemmalta: jousiviritteinen Beretta, kaasutoiminen Steyr TMP ja sähkötoiminen PSG-1

monimutkaisia hienomekaanisia laitteita, jotka vaativat huolellista käsittelyä ja huoltoa toimiakseen kunnolla. Tällaisten

tuotteiden myyminen - tai ostaminen - alle 16 vuotiaalle ei todellakaan ole suositeltavaa!

Ovatko Airsoft-aseet vaarallisia?

-Eivät, jos niitä käytetään vastuullisesti ja järkevästi. Monissa maissa ne luokitellaan vaarattomiksi ampuma-aseiksi, kuten ilmapistoolit ja -kiväärit, vaikka niissä on vielä huomattavasti vähemmän voimaa aiheuttamaan vammoja kuin näissä. Airsoft-aseella ammuttu BB-kuula ei läpäise ihoa, mutta lähietäisyydeltä voi aiheuttaa mustelman tai hiertymän paljaaseen ihoon. Paljaaseen silmään kuula voi aiheuttaa jo paljon vakavamman, tai jopa pysyvän vamman, mutta tästä syystä pelialueella on aina erittäin tarkat säännöt silmien suojaamisesta asianmukaisilla suojalaseilla tai kasvomaskeilla. Näin ollen itse pelitilanteet eivät ole (tilastollisestikaan) yhtään vaarallisempia kuin mikään muukaan peli tai ulkoilmaharrastus. Silti on syytä olla huolellinen aina käsitellessään, huoltaessaan ja säilyttäessään airsoft-aseita - nämähän ovat juuri niitä tilanteita, joissa suurin osa oikeiden tuliaseiden kanssa tapahtuneista vahingoista sattuu.

Yksi huomattava lisävaaratekijä on aseiden realistinen ulkonäkö. Vaikkakin se on olennainen osa airsoft-harrastuksen viehätysvoimaa, se voi myös aiheuttaa kiusallisia tilanteita ja saattaa harrastajansa vaikeuksiin. Esimerkiksi poliisilla tai muilla sivullisilla ei ole minkäänlaista mahdollisuutta kauempaa katsottuna tietää, että ase ei ole oikea vaan airsoft-jäljitelmä. Tästä syystä airsoft-asetta ei koskaan - ikään - saa kuljettaa esillä suojaamattomana, eikä niillä missään tapauksessa saa osoitella ketään, joka ei ole pelissä mukana. Silloinkin, kun pelataan rajatulla alueella (jonne on tietenkin maanomistajan lupa), on hyvä tapa tiedottaa mahdollisille naapureille ja poliisille, että kyseisellä alueella on käynnissä viaton leikkimielinen sotapeli, joka ei aiheuta ympäristölle minkäänlaista vaaraa.

Onko airsoft militaristista?

Riippuu siitä miten militaristisuus määritellään, mutta kyllä, airsoftissa on kyse aseista ja simuloiduista taistelusta, ja osa

harrastajista on mahdollisesti kiinnostuneita myös sotahistoriasta, sotilastekniikasta ja maanpuolustuksesta yleensä. Jotkut saattavat jopa lukea Tom Clancyn romaaneja... Tämä on kuitenkin vain harrastus ja pelejä pelataan puhtaasti viihteellisessä tarkoituksessa. Airsoftissa on kyse toiminnan ja jännityksen kokemisesta turvallisella ja viihteellisellä tavalla -ei harjoittelusta oikeaa taistelua varten. Airsoft-tiimeillä ei ole mitään tekemistä puolisoitilaallisten järjestöjen tai poliittisten näkemysten kanssa.

Lisäksi voitaneen todeta, toisin kuin eräissä elokuvissa ja peleissä, että airsoftissa ei mässäillä graafisella, mahdollisesti turruttavalla väkivallalla vaan kamppaillaan reilussa hengessä ja rehellisesti kavereita vastaan. Lisäksi tässä pelissä, toisin kuin useimmissa elokuvissa, saa varsin realistisen kuvan omasta haavoittuvuudestaan tulitaistelutilanteessa - ne jokaiselle harrastajalle tutut väijytetyksi tulemiset tai pelin päättyminen äkisti onnekkaaseen kaukolaukaukseen eivät todellakaan rohkaise kokeilemaan touhua oikeasti!

Joten kuinka airsoft tai muut sotapelit eroavat muista nykyaikaisen toimintaviihteen muodoista? Kukin tehköön omat päätelmänsä. Jos se helpottaa, ajatelkaa airsoftia videopelinä jossa on ennennäkemätön 3D-grafiikka, rajattomat taktiset vaihtoehdot ja reilusti enemmän liikuntaa ja raitista ilmaa!

Paikallistoiminta

Ouluun on 26.5.2000 perustettu Oulun Airsoftaajat ry, jonka tarkoituksena on edistää ja levittää airsoft harrastusta Oulussa. Pelaamassa käydään talvisin sisäämpumaradalla Limingantullissa ja kesäisin vaihtelevissa ympäristöissä Hiukkavaarasta hylättyihin sahoihin. Myös suurempia turnauksia järjestetään kotimaassa. Niihin osallistuu tyypillisesti alle sata pelaajaa, ja pelitapahtuman viitekehyykseksi on seipitetty tarina kansainvälisestä selkkauksesta, vakoilusatelliitin putoamisesta tai muuta vastaavaa. Pelin järjestäjien kekseliäisyydestä riippuen mukana voi olla monenlaista rekvisiittaa tukemaan tarinaa tai skenaariota, joksi sitä Airsoft-piireissä kutsutaan. Kansainvälisissä tapahtumissa osallistujia on satoja, ja tuolloin käytössä on yleensä jopa aitoja sotilasajoneuvoja. Lisäohjelmiana voi olla mahdollisuus käydä

ampumassa ampumaradalla oikeilla sotilasaseilla tai hypätä laskuvarjolla toiminta-alueelle. Viime kesänä Virossa järjestetty peli pelattiin autenttisesti ympäristössä laivastoasemilla.

Mukaan toimintaan pääsee ostamalla aseensa ja suojalasit. Aseiden hinnat vaihtelevat parin satasen jousiviritteisistä pistooleista parin kymppitonin huippuunsa viritettyyn, oikean

painoiseen, metallikuoriseen ja sähkötoimiseen aseeseen, jossa on kaikki himmelit punapiste- ja lasertähtäimiä myöten. Lisäkysymyksiä paikallistoiminnasta voi esittää allekirjoittaneelle, Jari Kerttulalle.

Jari Kerttula
Oulun Airsoftaajat ry, Co.
Varsitie 18 A
90530 Oulu

040-720 7209
jari.kerttula@sonera.com

Aiheeseen liittyviä Internet-sivuja:

<http://korppi.cjb.net/>

<http://jet.suomi.net/~puma/oulusoft/>

Artikkelissa on käytetty Ilkka Puusaaren ja Marko Törmälän materiaalia Airsoft-kuvauksessa.

Nenä joka paikkaan

Kirja:

Suomen koirat sodassa ja rauhassa

Uma Aaltonen, Kaija Unhola

Gummerrus 1999

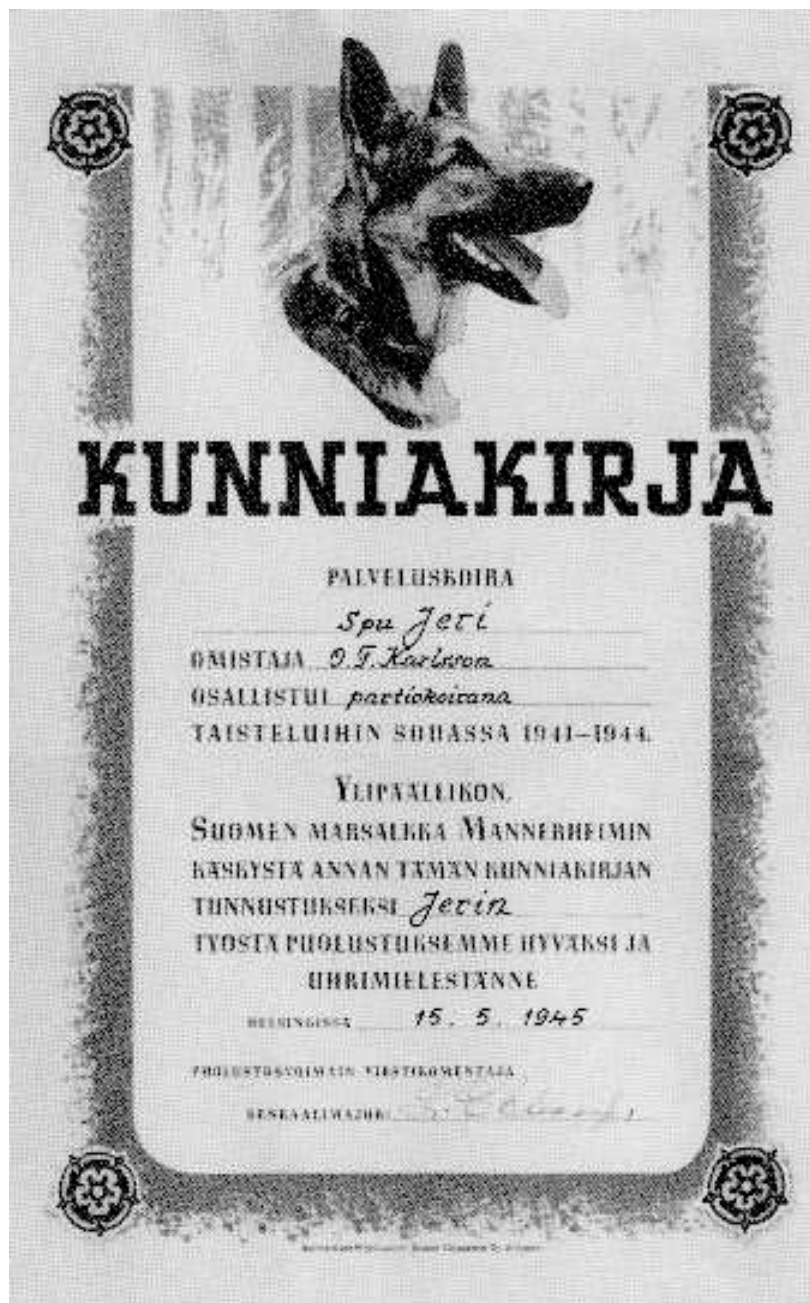
Jokainen on varmaankin kuullut huume- ja opaskoirista, mutta moniko tietää, että koiria on Suomessakin käytetty myös sodassa - partioimassa ja vartioimassa. Ulla-Maija Aaltonen ja Kaija Unhola ovat koonneet kirjaan 'Suomen koirat sodassa ja rauhassa' tarinoita, jotka kertovat koiran pätevydestä mitä erilaisimmissa palvelustehtävissä: Koirat etsivät räjähteitä, hometta, ruokasieniä, eläviä ihmisiä piiloista ja ruumiita vedestä tai talojen raunioista. Myös laskuvarjojääkäri saattaa saada hyppykaverikseen normaalia jääkäriä karvaisemman kaverin.

"Koira on myös erittäin hyvä vartiotehtävissä, kun mies seisoo metsässä rintamalinjalla. Ei kestä kauan ennen kuin miehen mielessä puut alkavat tulla kohti, ne liikkuvat kaikki. Miehen ei tarvitse tehdä muuta kuin katsoa koiran korvia, ne ovat kuin tutkalaite: nyt sieltä tulee jotain tai ei tule. Se helpottaa tavattomasti. Näin ns. Vaikeissa paikoissa oli koira vartiossa."

"Parhaat ilmaisuetäisyydet, joita koirillani sain, olivat 300-400 metriä. Silloin vihollinen oli kylläkin joko kokemattomuuttaan tai tilanteen pakosta asettunut tuulen yläpuolelle."

"(sotasokean opaskoirasta) Minä näin, kun Simola opetti Iinalle erään paikan nimen. Paikalla oli kyllä nimi, mutta kun se muistutti jotakin aikaisemmin käytettyä virikesanaa, niin sitä ei voinut käyttää. Simola sanoi Iinalle hitaasti: 'O l u t t a, olutta,

olutta'. Simola tykkäsi juoda olutta ja Iina kuunteli sitä. Kun hän lepokodissa sanoi: 'Iina olutta', se lähti kyläkioskiin ja haki sieltä paikan ja asettui pöydän alle."

"Laskuvarjohyppääjäkoirat olivat rohkeita ja hyvähermoisia. Parhaimmillaan laskuvarjokoulussa oli kuusi koira. Ne olivat paljon harjoituksissa mukana ja hyppivät. Niistä on filmiä olemassa, ja siitä näkee, että koira tulee hyvin rauhallisesti alas. Mm. Haka nautti hyppämisestä niin, että kun mentiin koneeseen, se alkoi heti vinkua,

että kiva, kohta pääsee hyppäämään."

"Kun tieto koiran malminetsintäkyvystä tuli tietoon, englantilaiset oivalsivat yhden asian, josta ihmiskunta saa kiittää koiraa tänä päivänä enemmän kuin silloin 1960-luvun lopulla. Jos koira oppii ilmaisemaan malmin (Pentti Mattsson koulutti 1960-luvulla mailman ensimmäisen malmia etsivän koiran), täytyyhän sen oppia kertomaan missä on huumeita, päättelivät englantilaiset kouluttajat. Kun Mattssonin raportit ja filmit ja tutkimustulokset oli maailmanlaajuisesti levitetty kiinnostuneiden tietoon, huumekoirakoulutus alkoi innolla ja hyvin tuloksin. Periaatteessa siis huumekoirakoulutus on suomalaista alkuperää."

Kirjan ensimmäinen luku on ilmeisesti tehty haastattelemalla lukuisia ihmisiä erityisesti editoimatta haastattelunauhoja, mikä omalta osaltaan heikentää luettavuutta. Onneksi kirjan muiden lukujen toimittamiseen on käytetty hieman enemmän aikaa. Toisin kuin kirjan nimestä voisi päätellä siinä esitellään myös eräs amerikkalainen rauniokoira, vaikka taitajia olisi löytynyt kotimaastammekin.

Kirja kertoo monipuolisesti ja mielenkiintoisesti siitä, mitä kaikkea koiran voikaan opettaa tekemään. Tämä kannattaa lukea, jos on vähääkään kiinnostunut koiran kouluttamisesta. Jos taas pitää koiria pelkkänä riesana, voi tämän lukeminen herättää uudenlaisia ajatuksia ihmisen parhaasta ystävästä - ja sen nenästä.

Hannu Panttila
Mirkka Pietiläinen

Lauri Törni -legenda jo eläessään

Kapteeni Lauri Törni, Mannerheim-ristin ritari alias Majuri Larry Thorne, USA Army, mies joka oli legenda jo eläessään.

Kuka on tuo mies, josta on tehty mm. elokuva, vuonna 1968 valmistunut "Vihreät Baretit"? Elokuvasa Laurilla on John Waynem kasvot. Miehen elämän tarina on kerrottu kirjoissa Leijonamieli ja Purppurasydän (kirjoittanut Kari Kallonen ja Petri Sarjanen).

Leijonamieli kertoo Laurin lapsuudesta ja vaiheista Talvisodassa, jossa hän sai niin pelätyn sissipäälikön maineen, että Neuvostoliitto tarjosi tapporahaa Laurin päästä. Kirja kertoo myös tapahtumista sotien jälkeen, jolloin hän osallistui mm. Asekätkentään ja joutui Valpon pidättämäksi.

Purppurasydän puolestaan pureutuu tapahtumiin Amerikan Yhdysvaltain armeijan Erikoisosastoissa, jonne hänen tie vei, kun isänmaa ei enään tarvinnut uskollista puolustajaansa. Lauri keräsi mainetta USA:n armeija erikoisosastoissa kova nyrkkisenä ja hurjana sotilaana ja soti mm. Vietnamin sodassa, jossa hän myös katosi jäljettämiin helikopterilennolla salaisessa tehtävässä Laosin viidakossa.

Ennen näitä kirjoja en ole eläessäni lukenut kirjoja kuin 2-3 kpl, joten en ole mikään kirjafriikki tai himolukija, mutta näitä kirjoja en malttanut lopettaa lukemasta, ennenkuin takakansi tuli vastaan.

Kirjat sisältävät muun muassa ennennäkemätöntä kuvamateriaalia ja salaiseksi luokiteltuja asiakirjoja. Kirjat ovat ajatuksia herättäviä ja lukemisen jälkeen jääkin mieleen pyörimään, mitä kaikkea Lauri Törni on mahtanut kokea ja nähdä tapahtuma rikkaan elämänsä aikana.

Suosittelenkin näitä kirjoja kaikille Suomen historiasta, ja etenkin sotahistoriasta, ja niihin vaikuttaneiden henkilöiden historiasta kiinnostuneille.

Jari Marjamaa

Tämä tarina kuvaa tammikuussa 1998 järjestetyn alokasleirin tapahtumia ja on ehdottomasti tosi. Seuraavassa kuitenkin leirin värikkäimpiä tapahtumia omasta näkökulmastani. Talvisodan veteraanien kertomuksien rinnalla kertomuksen retki kyllä kalpenee, mutta oli silti unohtumaton kokemus.

*Maanpuolustusterveisin,
Antti J Isosalo*

Retkellä

Noin aamu kuudelta majapaikkamme kolkoilla käytävillä kuului jo iloista hyräilyä ja vaimeita kuiskauksia, kun hilpeät taistelijamme valmistautuivat metsäkeikkaa varten. Reppuun ahdettiin alusvaatteita, villavermeitä, sukkia, pesuvälineet, pakkashousut, sissitakki ja makuupussi. Mukana oli myös taisteluvyö, ja vihollisten varalta mukaan otettiin lisäksi rynnäkkökivääri - aina niin tappavine varusteineen. Luntakin oli satanut jo tuhansia kiloja, joten sukset olivat välttämätön lisävaruste. Tavaramäärästä päätellen osallistuminen kolmanteen maailmansotaan ei olisi tehnyt tiukkaakaan, joten yksitoistapäiväinen intensiivikurssi tuskin koituisi ongelmaksi.

Viimeisen aterian jälkeen, joka oli tällä kerralla aamiainen, lähdimme moottoroidusti noin 60 km päässä sijaitsevaa harjoitusmaastoa kohti. Pakkasta oli vasta noin 28 astetta. Matka tukikohdasta pöpelikköön sujui kohtuullisen kivuttomasti erilaisia kärrypolkuja pitkin. Perille päästyämme leiri pystytettiin sotilaallisen ripeästi, ja kun kaikki olivat paikallistaneet omat varusteensa, varsinainen koulutus alkoi.

Kaikki eivät ehtineet ottaa edes kymmentä askelta, kun koko ensimmäinen joukkue oli lahdattu lähes viimeistä miestä myöten puuterimaisen lumen haudatessa heidän elottomat raatonsa. Muutamat olivat jo toki hieman paremmista asemistaan syöksähtäneet läheiseen painanteeseen ja harvensivat vihollisia raipan tavoin viuhahtelevilla leukalaukauksilla. Perusidea oli kuitenkin se, että me emme tienneet sotimisesta ja vihamielisessä maastossa liikkumisesta juuri mitään...

Jo ensimmäisten tuntien aikana oli käynyt ilmi, että nyt

tarvittiin miestä eikä marjanpoimijaa. Iltapäivän ryömimisharjoitteiden ja syöksähtelyn tiimellyksessä varusteet joutuivat todella lujille. Itsellänikin oli maastohousujen sijasta kaksi lahjetta, joita yhdisti enää vyötärökuminauha. Kun ryhmä näytti suurinpiirtein hallitsevan peruskoukkaukset, niin joukkue kutsuttiin kokoon leiriin siirtymistä varten.

Tämän jälkeen kaikki söivät hieman maitoa ja pullaa ja menivät nukkumaan... voinen kertoa, että pullamaidon kohdalla jouduttiin hieman tinkimään. Talvella, kuten myös useasti kesällä, telttaa täytyi tietenkin lämmittää. Puita ei onneksi tarvinnut kaataa, mutta oma hommansa oli metrinen pöllien muuntamisessa kamiinapuiksi. Suurikaan yllätys ei ollut se, että meidän ryhmämme sai vastata ensimmäisenä alueen vartioinnista. Yö sujui rauhallisesti partioidessa ja tulta vartioidessa - kyllähän siinä pari tuntia ehti nukkuakin.

Toisena leiripäivänä harjoiteltiin muistaakseni joukkueen etenemismuotoja maastossa. Taistelijoille oli jaettu tehtävät ja neuvottu kuinka sijoittua ryhmän sisällä. Kevyen konekiväärin raahaaminen pitkin pöpelikköä ei tainnut olla ensikertalaisille mikään helppo homma - kyseisen tykin rehaaminen ei ollut mitään herkkua.

Iltapäivällä joukkueenjohtaja hieman tuhoutui meihin. Hieman tottumattomina lumisessa metsässä juoksenteluun väsyimme nopeasti. Tämä ei kuitenkaan kelvannut selitykseksi, vaan juoksimmekin vänrikin johdolla pitkin pöheikköä siinä toivossa, että kadonnut vauhti löytyisi.

Suunnistus on aina ollut mielestäni mukavaa puuhaa. Tästä harjoituksesta oli kuitenkin puuhastelu kaukana. Ennen matkalle lähtöä kaikki joutuivat piirtämään kartalle haettaviksi määrätyt rastit - aikaa oli tietysti rajallisesti. Rastien väliset etäisyydet olivat aivan riittävän pitkiä, mutta suksilla liikuttaessa tästä ei tullut mitään ongelmaa. Keli oli mitä parhain ja hiihtäminen oli suorastaan nautinto.

Jälkeenpäin paljastui, että kyseessä olikin suunnistuskilpailu, ja parhaat kietysti palkittiin. Jaossa oli kooäl kertaa yksi ja arvaatte varmaan pettymyksen olleen suuri kun

paljastui, että kyseessä oli kuntoisuusloman sijasta kahvilippu.

Ensimmäiset päivät olivat käsittääkseni tarkoitettut alueeseen tutustumiseen, ja sama toiminta jatkui. Nyt liikuttiin yksittäisinä taistelijoina ja tarkoituksena oli päästä vihollisen hallinnassa olevalle kukkulalle. Meitä odotti 7.62 RK 62 -kivääreillä ja räkäpäillä varustettu joukko. Kukkulan - tai tässä tapauksessa mäen - kuninkuutta tavoiteltiin sisulla, oveluudella ja kovalla työllä...

Eräänä aamuna herätessäni huomasin hiusteni jäätyneen maahan kiinni. Olin nukkuessani liikkunut teltan reunaa kohti, jossa oli jonkin verran lunta. Pää ei ollut ainut ruumiinosa, joka oli tartuksissa. Silmätulehdus, joka oli riehunut varuskunnassa, oli viimein saavuttanut minutkin. Kesti noin kolme minuuttia, ennen kuin sain revittyä silmäripset irti toisistaan. Eipä siinä sitten ehtinyt kovin pitkään haukottelemaan, sillä päiväohjelmassa kuljettiin ripeätahtisesti kohti aamiaista. Leirillä oli ihmetyksekseni tarjolla muroja, mikä oli kyllä aika siistiä. Maidon koostuminen pääasiassa jäähileistä ei sensijaan ollut enää siistiä - pakkasta oli siis riittävästi.

Osa päivästä oli suunniteltu käytettäväksi poteroiden kavamiseen. Jokainen voi kuvitella kuinka kevyesti miehenmentävä kuoppa syntyy routaiseen maahan, joka on vielä saanut suojakseen kirkkaan jääpeitteen. Koska routapanoksella saatiin vain vähän helpotusta toisen kuopan kaivamiseen, täytyi lihasvoimaa pistää peliin vielä roimasti. Ryhmänjohtajamme, RUKin käynyt alikersantti, näytti meille mallia hakun käytössä. Hän oli muutenkin esimerkillisesti mukana koko projektin ajan. Vaativana miehenä hän ei armahtanut allekirjoittanutakaan vaikka vatsalaukun sisältö pyrkikin aika ajoin purkautumaan suun kautta. Tiukka linja oli ymmärrettävissä, sillä ryhmämme oli kutistunut aika pieneksi yllättävien sairaskohtauksien johdosta. Jengi oli jokseenkin puuduksissa ruokataukoon mennessä, vaikka meillä olikin Fiskarssin maansiirtokoneet apunamme.

Työtä jatkettiin lounaan jälkeen, ja silloin alkoi tapahtua... Aikaisemmin laajentamistamme avopoteroista olimme jo muokanneet taistelijaparin käyttöön soveltuvia kaivantoja.

Poteroita laajennettiin vielä entisestään L-kirjaimen muotoisiksi sekä lisättiin katto. Kate koostui puisista tukeista, joiden päälle lapioitiin kaivannosta otettu multa, hiekka ja savi. Näin saatiin taistelijaparille maastosta erottumaton suoja kranaattisateen varalle.

Lopuksi kaivuupaikan maasto naamioitiin hieman etäämmältä tuodulla puhtaalla lumella. Tähän saakka olin pystynyt pinnistelemaan, mutta työn valmistuttua oksensin pitkään. Yllätyksekseni pääsin kuorma-auton lavalla leiriin.

Telttassa oli lähes yhtä kylmä kuin ulkonakin, joten päätin autaa itseäni ja muita sytyttämällä tulen kamiinaan. Välittömästi kun olin saanut tulen viriämään sama touhu jatkui ja pian ruokalista oli taas kaikkien luettavissa. Vietettyäni kaksi yötä joukkosidontapaikalla pääsin hieman kuumeisena takaisin ruotuun. Ryhmämme 1 + 13 jäsenen vahvuudesta oli enää kahdeksan miehistön jäsentä paikalla - työtehtävien määrä miestä kohden oli lisääntynyt merkittävästi.

Muutamia taistelijoita oli komennettu aseisiin maalijoukoksi, ja muut suorittivat hyökkäyksen aseimiimme. Kahden joukkueen hyökätessä kimppuumme savuheitteiden luoman näköesteen turvin jouduimme perääntymään vastaten samalla vihollisen armottomaan tulitukseen. Kaikki puolustukseen asettuneet alokkaat tuhottiin.

Samana päivänä suoritettiin muistaakseni myös ilma-ammunta, jota varten lentolaivueesta saapui Vinka suorittamaan ylilennon harjoitusalueelle. Ilmasuojaisesta paikasta suorittamamme tulitus sai viholliskoneen nostamaan korkeutta ja ilmatorjunta pudotti lentävän ruumisarkun läheiselle nevalle.

Leirimme hipentui taistelijantutkintoon, jonka aikana melkein koko harjoitusalue kierrettiin yksittäisinä taistelijoina suorittaen erilaisia tehtäviä, joita oli harjoiteltu leirin aikana vaativissa keliolosuhteissa. Nyt keli oli hieman liiankin lämmin, ja varusteet kastuivat aivan läpimäriksi.

Lähdössä meille annettiin tehtäväksi viedä joukkueenjohtajalle viesti, että toinen joukkue oli ryhmittynyt puolustukseen Polvenmäkeen. Viesti oli unohtua moneen

otteeseen käsikranaattia, sinkoa, telamiinoja, konekivääriä ja suojeluvälistä käsitellessä.

Illalla oli jäljellä vielä paluumarssi. Taivalta lähdettiin taittamaan suksilla, mutta pohjaan kertyvän lumen haitatessa matkantekoa ne otettiin kantaan ja jätettiin myöhemmin metsän siimeksessä olevaan painanteeseen. Matkantekoa jatkettiin jalan välillä melkein vyötärön korkuisessa lumihangessa. Marssittu matka muodostui vain noin kymmenen kilometrin pituiseksi vastusten takia - kaikki nukkuiivat seuraavan yön silti kuin murmelit osan nukahdellessa jo marssitaukojenkin aikana.

Seuraavana päivänä leiri siivottiin, ja muutama vapaaehtonen pääsi mukaan hakemaan edellisenä yönä metsään jätettyjä suksia - muut lähtivätkin jo takaisin noin 60 kilometrin päässä sijaitsevaan varuskuntaan. Nyt oli kuitenkin saavutettu tunne siitä, että kaikki mikä tuntuu mahdottomalta saattaa olla sitä, mutta siitä voi kuitenkin selvitä.

Paluumatka sujui mukavasti Sisun lavalla suksien ja parin puolikuolleen taistelijaan kera. Ottelu Nukkumatti vastaan korpisoturit päättyi 6-0 Höyhensaarten hyväksi.

Rintamalle!

Uutiskuvat myllertävät mielessä, joukkoja syöksyy eteenpäin raunioituneissa kaupungeissa, tykistökeskitys ja taisteluhelikopterien ääni. Kuinka Sinä selviytyisit vastaavista tilanteista. Pelkäisitkö? Olisitko se lapsuuden korkkarien sankari vai räkänokka? Nyt se on tulossa tänne, Tshetshenia, Balkan, Oulu...

No, sinun ei tarvitse värväytyä mihinkään vieraaseen sotajoukkoon kokeaksesi kaiken tuon, eikä sinun tarvitse matkustaa kauas. Riittää, kun osallistut kerhomme organisoimaan ORUP-seminaariin toukokuun 4.-6. Tarvitsemme toimitsijoita, mutta toisaalta haluamme omasta kerhostamme joukkueita ottamaan mittaa muista Suomen kerhoista kerhomme vaativassa maastokilpailussa, josta ei puutu tuskaa, hikeä, kyyneliä tai joukkuehengen tuomaa onnistumisen tunnetta. Mikäli kiinnostuit, kokoa ryhmä (arviolta kolme henkeä) tai ilmoittaudu yksittäisenä sankarina. Ilmoittautua voit Timo Koivuselle 040-743 3103 tai Petteri Mertalalle 040-564 2057. Rohkeasti mukaan näyttämään kuka on kuka Oulun metsissä!

Ampumakilpailun tulokset

Yliopiston virallinen ampumakilpailu oli 23.4.2001. Suuria yllätyksiä kisa ei tarjonnut, mutta kolmannesta tilasta käytiin tiukka kamppailu; uusintaan jouduttiin kahdesti.

Kilpailussa maksimipistemäärä on 150p ja ammunta suoritettiin viiden laukauksen sarjoissa ensin kääntymättömiin tauluihin, sitten kääntyviin tauluihin kahdella kädellä ja lopuksi kääntyviin tauluihin yhdellä kädellä.

1. Tyvelä Antti	128p
2. Ala-Kurikka Jussi	117p
3. Kyllönen Juha	115p
4. Pietikäinen Antti	115p
5. Käpylä Jari	108p
6. Rajala Janne	104p
7. Huttunen Mikko	99p
8. Hakulinen Jari	91p
9. Lepistö Tuomas	90p
10. Nissinen Samuli	89p
11. Hirsivaara Hannu	78p
12. Sariola Antti	64p

Lisää kilpailutunnelmia seuraavassa lehdessä.
Onnittelut mitalisteille!

PAM ry:n hallitus 2001

puheenjohtaja
Ville-Veikko Helppi
040-592 3681
vhelppi@paju.oulu.fi

varapuheenjohtaja
Petteri Mertala
040-564 2057
pmertala@paju.oulu.fi

sihteeri
Matti Kinnunen
040-538 4986
mattik@ee.oulu.fi

talousupseeri
Jouni Kokkonen
040-593 8049
jiikoo@rieska.oulu.fi

päätoimittaja
Antti Siirtola
040-538 8805
sipe@ee.oulu.fi

tiedotusupseeri
Jussi Kinnula
050-303 7564
spot@ee.oulu.fi

liikuntaupseeri
Peter Elo
050-369 3717
pelo@paju.oulu.fi

jäsenvastaava
Benjam Wondafrash
040-556 5794
wondafra@paju.oulu.fi

vanhin projektiupseeri
2. varapuheenjohtaja
Timo Koivunen
040-743 3103
tkoivune@paju.oulu.fi

projektiupseeri
Pekka Linna
040-568 6240
plinna@paju.oulu.fi

projektiupseeri
Jari Kerttula
040-720 7209
jari.kerttula@sonera.com

TVÄL-upseeri
Matti Kääriäinen
0400-667 628
matti.kaariainen@pp1.inet.fi

1. ampumaupseeri
Antti Tyvelä
0400-220 184

2. ampumaupseeri
Janne Toivonen
040-596 7397
jatoivon@paju.oulu.fi

ORUP-edustaja
Jarmo Korhonen
050-330 6579
jarmoko@paju.oulu.fi

Ajankohtaista

Pienoispistooliammunnat (.22 cal)

maanantaisin klo 1800 alkaen

Paikka on OMASin ampumarata palolaitoksen kellarissa, ja sisäänkäynti Raksilan uimahallin parkkipaikan puolelta.

Ammuntoihin ovat tervetulleita akikki ammunasta kiinnostuneet PAMin jäsenet. Hinta on 15mk/50 laukausta. Opastusta annetaan halukkaille ammunassa ja turvallisessa aseiden käytössä

ORUP-seminaari

4.-6.5.2001 (pe-su)

Perjantaina illanvietto PAMin jäsenille Teekkaritalolla alkaen klo 2000. Lauantaina maastokilpailu Hiukkavaarassa ja illanvietto Teekkaritalolla. Sunnuntaina ORUPin (Opiskelijain Reserviupseeripiirin) kevätkokous.

Jäsenmaksut

NYT!

Vuoden 2001 jäsenmaksu on viimeistään nyt aika suorittaa. 40 markan hintaan saat RULin (Reserviupseeriliiton) jäsenyyden, Reserviläinen-lehden, PAM-lehden, mahdollisuuden osallistua seuramme järjestämiin tapahtumiin sekä paljon uusia, maanpuolustushenkisiä ystäviä. Jäsenmaksu suoritetaan Postipankin tilille 800017-79262303 ja viestiosaan kirjoitetaan 'PAM jäsenmaksu', oma nimi ja vuosi. Uusien jäsenten on lisäksi ilmoitettava liittymisestään jäsenvastaavalle lehden takakannen kupongilla tai sähköpostitse.

PALVELUKUPONKI

- Haluan liittyä kerhoon
 Osoitteeni on muuttunut
 Haluan erota kerhosta

nimi: _____
osoite: _____

sähköposti: _____
ammatti: _____
puh. koti: _____
puh. työ: _____
synt. aika: _____

sotilasarvo: _____
ylent.vuosi: _____
aselaji: _____

sähköpostitse: wondafra@paju.oulu.fi

postimerkki
tähän

PAM ry
PL 8
90571 OULU

